

Erkan Karaaslan

Kaplumbağalar Ölmesin

Öykü

İÇİNDEKİLER

Görölmüştür	11
Bitmeyen Yaz	17
Bakıcı.....	27
Dağ Başı Suskunluğu.....	35
Kaplumbağa Çobanı	43
Eski Kasetler Dönerken.....	53
Yeni Yıl Hediyesi.....	61
Bitişe Az Kala.....	71
Kirpiye Duyulan Minnet	79
Koş Hayata	85
Kolay Gelsin.....	93
Lagara Lugara Sigara.....	97

Görülmüştür

Dün gece Reksapın kutusuna sıkı sıkı sarılıp öyle uyudum. Seviyorum onu, dünyada hiçbir şey onun kadar huzur vermiyor. Gerçi o da bana karşı boş değil. Serequel ve Paxil'den kıskanıyor beni. İkimiz başbaşa kalalım diye sehpadan aşağı ittiriyor onları. Gece, göz kapaklarım ağırlaşana kadar sohbet ettik onunla. Üzerime bir şey örtmeden öylece dalmışım. İlyaz geceleri soğuk olur; üşümüşüm, her yanım tutulmuş. Perde hafif aralık, içeriye sızan güneş odayı belli belirsiz aydınlatıyor. Annemi sinir eden terlikleri ayağıma geçirdim. "Kötü kadın işi, giyme onları! Kırkını geçtin, azcık akıllan," der durur. Hani zaten adım çıkmışmış ya kasabada, bu tüylü terliklerle eksik etekliğimi kör gözüne sokuyormuşum.

Yüzümü yıkarken aynadaki başka biriymiş gibi baktım kendime. Suratımdaki çizgiler derinleşmiş, şakaklarımdaki aklar çoğalmış. Evde çıt yok, annem yine dışarı çıkmış. Kimbilir nereye gitti! Kahvaltı masada, çay ılımış. İncir reçeline giren sinek kurtulmaya çalışıyor, kanadının biri pır pır ediyor. Tabağı olduğu gibi çöpe boşalttım. Dolaptan yoğurt çıkarıp içine ekmek ufaladım. Büsbütün iştahsızım. Dün geceki rüya geldi aklıma. Koca bir ağacın dalına oturmuşum, simsiyah bir at beliriyor altımda, elimdeki akrebi görünce korkudan kendimi bırakıp atın üzerine düşüyorum. Gelincikleri ezerek

dört nala gidiyoruz. Karşımıza bir dağ çıkınca at uysallaşıyor, öylece kalıyoruz. Ne ki bütün bunların anlamı? Çayımı alıp odaya geçtim, pencereyi açtım. Çocuklar yaka paça dağınık, yırtık ayakkabılarıyla top oynuyorlar. Çayım bitene kadar onları izledim. Bağrıışları, gülmeleri, küfürleri, koşmaları öyle güzel ki; ben de pencereden el sallamak, bağırarak, sevinçlerine ortak olmak istedim. Yapamadım. Kemal olsa yapardı.

Üzerimde narçiçeği bir elbise, dudaklarımda kırmızı ruj; Kemal kapıda beni bekliyordu. Alışık değildi böyle giyinme-me. Ne diyeceğini, nasıl davranacağını merak ediyordum. Birdenbire karşısına öyle çıkınca gözleri büyümüştü. *Nasıl şeker olmuşsun, hani kapı önünde olmasaydık öperek eritirdim*, demişti. Dudakları tenimde usul usul ilerlerken gerçekten de öyle hissederdim; eriyen yerlerim, bir kez daha öpsün diye yeniden katılaşıırken yanaklarımdaki pembelik yüzüme yayılırdı. Bazen limon sarısı yüzüme bakıp o pembeliği arıyorum. Sonra Kemal'in eli narçiçeklerini aralayıp belime dolanmıştı. Sahilde yürürken önüne gelen topu kaptığı gibi çocukların arasına koşmuştu koca adam. O an beni öyle bırakmasına kızmadım değil ama yaptığı hareketler çocuklar kadar beni de eğlendirmişti.

Güneş yüzüme vuruyor, alnımdaki teri avucumla siliyorum. İçimde iplik iplik bir sızı, top oynayan çocukları izleyip durduk yere ağlanır mı? Şimdi şu perdeleri bir yıkasam, dip köşe temizlesem evi; sardunyaları denizliğe dizsem, rafların tozunu alsam nasıl mutlu olur bizimki! Her seferinde, hiçbir şey söylemeden onca şey atarım evden ama nasıl birikirler yeniden anlamam. Bazen etraftan toplayıp getirdiğini düşünüyorum. Evlendiđi zamandan kalma elbiselerini ertesi gün giyecekmiş gibi defne sabunlu bohçasında saklar hâlâ. Kıyıya köşeye sıkıştırdığı poşetlerin içinde yirmi yıl öncesinin ayakkabılarını, musluk başlıklarını, boş turşu kavanozlarını bulunca şaşırıyorum artık. Ben anneme hiç benzememişim.